

Predica de la Krefeld
Duminică, 2 septembrie 2012, ora 10⁰⁰

(Duminică, 3 septembrie 1989, ora 14³⁰)
Chemarea afară și desăvârșirea Bisericii, Partea III-a

Ewald Frank

Un frate: „Aș dori să vă transmit saluturile fratelui Frank. El a urmărit transmisiunea de ieri seară și s-a bucurat că Domnul a fost în mijlocul nostru, că El ne-a binecuvântat. De asemenea, în această dimineață, el ni se va alătura online. Se simte mult mai bine, iar noi ne bucurăm că foarte curând el Îl va sluji din nou pe Domnul, pe deplin; și el va fi o binecuvântare pentru noi.

[...] ... vom urmări o predică a fratelui Frank, de pe 3 septembrie, înregistrată”.

Urmează predica înregistrată – n.ed.:

Vă mulțumesc din toată inima mea fiindcă și prin aceste cântări iese la suprafață ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce mișcă inimile noastre și credem. Deja în trecut au fost oameni care au cântat ceea ce trăim noi acum. Ei au știut, prin Duhul, că acest timp va veni. Așa cum au spus prorocii, mai dinainte, în Scripturi, ce va veni, tot așa au exprimat și poeții ce va veni, prin cântările lor, iar noi am primit mult har ca să trăim în acest timp de pe urmă în care totul se împlinește.

Într-adevăr, încă nu a existat un asemenea timp important în planul de mântuire al lui Dumnezeu. Cele două generații, cea de la prima venire a lui Hristos și aceasta de acum, de la a doua venire a lui Hristos, sunt foarte importante în planul de mântuire. Prin harul Lui, noi putem să trăim acum. Și nu doar să trăim, ci să primim viață din Dumnezeu și să ne lăsăm aduși în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Deși pe pământ trăiesc câteva miliarde de oameni, foarte puțini dintre ei au primit har înaintea lui Dumnezeu în timpul acesta. Am putea fi uimiți dacă am compara această turmă mică, cu mulțimea cea mare care nu vine la Domnul. Și totuși, trebuie să lăsăm totul în mâna Domnului, să fim mulțumitori că ne-a chemat la El ca să fim proprietatea Lui.

Haideți să începem cu vestirea Cuvântului și să permitem Cuvântului Său să locuiască din belșug în noi.

Aș dori să citesc din Hagai 2.4-6: „Acum fii tare, Zorobabel! – zice Domnul. Fii tare și tu, Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot! Fii tare și tu, tot poporul din țară, zice Domnul, și lucrați! Căci Eu sunt cu voi, zice Domnul

oștirilor. Eu rămân credincios legământului pe care l-am făcut cu voi, când ați ieșit din Egipt, și Duhul Meu este în mijlocul vostru; nu vă temeți! Căci așa vorbește Domnul oștirilor: «Încă puțină vreme, și voi clătina încă o dată cerurile și pământul, marea și uscatul»”.

Dacă citim textul corespondent din Noul Testament, atunci observăm că scriitorul epistolei către evrei a înțeles că nu era vorba doar despre ceea ce a fost făcut în timpul de atunci, ci așa cum am accentuat de multe ori, profeția este ascunsă peste tot. Prin harul Lui noi o putem vedea și înțelege. Duhul lui Dumnezeu cercetează toate lucrurile și ne face cunoscut toate legăturile.

Eu cred că este scris în Evrei 12, că Dumnezeu va mai clătina încă o dată tot pământul. Tot acolo ne este arătat și contextul.

Citim Evrei 12.26-27: „...al cărui glas a clătinat atunci pământul, și care acum a făcut făgăduința aceasta: «Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.» Cuvintele acestea «încă o dată», arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină”.

Aici apostolul se referă la sfârșitul timpului de sfârșit. Într-adevăr, Dumnezeu va clătina încă o dată cerul și pământul. Așa cum este scris în prorocul Hagai 2.5a: „*Eu rămân credincios legământului pe care l-am făcut cu voi, când ați ieșit din Egipt...!*” Nici nu se poate altfel, pentru că ceea ce Dumnezeu a spus și a făgăduit trebuie să se împlinească. Cuvintele oamenilor se pot schimba, la fel și planurile lor, dar planul lui Dumnezeu trebuie să se împlinească, iar planul păgânilor trebuie distrus. „*Eu rămân credincios legământului pe care l-am făcut cu voi, când ați ieșit din Egipt și Duhul Meu este în mijlocul vostru; nu vă temeți!*” (vers. 5).

În momentul în care Dumnezeu Își împlinește Cuvântul, Duhul lui Dumnezeu începe să lucreze. Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu lucrează tot timpul împreună în mijlocul turmei răscumpărate prin sânge. Acolo unde este descoperirea Cuvântului, aceasta s-a întâmplat prin Duhul, fiindcă doar Duhul descoperă toate lucrurile, cercetează chiar adâncimile lui Dumnezeu. Unde Duhul lui Dumnezeu nu lucrează, acolo Cuvântul va fi răstălmăcit în toate direcțiile, fără ca să găsești vreo descoperire a voii lui Dumnezeu.

Vers. 6: „*Căci așa vorbește Domnul oștirilor: «Încă puțină vreme...»*”. Nu se va întâmpla de o sută de ori, ci se va întâmpla o singură dată. Așa cum s-a întâmplat la început, tot așa se va întâmpla și la sfârșit. Ceea ce va face Dumnezeu va fi unic și acest lucru nimeni nu-l va putea imita vreodată. Oamenii doresc să imite tot timpul ceva, dar Dumnezeu va face ceva unic, o lucrare scurtă și puternică prin harul Său. Așa au spus-o prorocii mai înainte și

așa se va și întâmpla. Mai departe spune: „*Încă puțină vreme și voi clătina încă o dată cerurile și pământul, marea și uscatul*”.

Noi am putea citi foarte multe lucruri despre aceasta, dar citim în același capitol de la v. 20: „*Cuvântul Domnului a vorbit a doua oară lui Hagai, în a douăzeci și patra zi a lunii, astfel: «Vorbește lui Zorobabel, dregătorul lui Iuda, și spune: «Voi clătina cerurile și pământul; voi răsturna scaunul de domnie al împărățiilor, voi nimici puterea împărățiilor neamurilor, voi răsturna și carele de război și pe cei ce se suie în ele ...»*”.

Să citim mai departe? Toate aceste lucruri ne arată ce va aduce Armaghedonul. Ultima socoteală¹ va fi atunci când Dumnezeu va cutremura totul, când dealurile și stâncile se vor clătina, iar Domnul Își va încheia planul de mântuire cu omenirea. În privința aceasta, în Scriptură avem texte minunate și noi am putea vorbi până mâine dimineață despre această temă.

Haideți să citim din Hagai 2.15, ca să revenim din nou la tema noastră de ieri seară și de azi dimineață: „*Uitați-vă, dar, cu băgare de seamă la cele ce s-au întâmplat până în ziua de azi (,înapoia voastră” – lb. germ.),...*”.

Aici ne spune că de data aceasta noi avem voie să ne uităm înapoia noastră. „*...până să se fi pus piatră pe piatră la Templul Domnului! Atunci când veneau la o grămadă de douăzeci de măsură, nu erau în ea decât zece; când veneau la tească să scoată cincizeci de măsură, nu erau în el decât douăzeci!*” (vers. 5b, 6).

Când a fost acest timp? Cine o știe? Eu vă citesc când a fost acest timp. Aici ni se spune să ne uităm înapoi, dar nu în necredință, ci ca să vedem cum ne-a mers în acel timp când nu eram în voia lui Dumnezeu.

Fratele Baranovski a vorbit despre aceasta în Africa, iar eu mi-am însemnat acest text: Hagai 1.2-4: „*Așa vorbește Domnul oștirilor: «Poporul acesta zice: „N-a venit încă vremea pentru zidirea din nou a Casei Domnului!”» De aceea, Cuvântul Domnului le-a vorbit prin prorocul Hagai astfel: «Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată?»*”.

În mijlocul lor au existat și oameni care spuneau că timpul zidirii din nou a Casei lui Dumnezeu încă nu sosise. Dar apoi a venit Cuvântul Domnului: „*Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan?*” (vers. 4).

Să stați acasă la o masă frumoasă? Sau a venit vremea de a zidi din nou Casa Domnului și să stați la masa Lui și să vă ospătați cu hrana de la Dumnezeu cel viu?

Mergem mai departe și citim de la vers. 6: „*Semănați mult și strângeți puțin, mâncați și tot nu vă săturați, beți și tot nu vă potoliți setea...*”.

Fiți sinceri, nu este la fel și acum în timpul nostru? Noi mâncăm și tot ne mai este

¹ Răfuială - n.tr.

foame, bem și tot nu ne potolim setea. Încă nu este așa cum vrea Dumnezeu. Încă nu este cum ar trebui să fie.

Să fim sinceri – suntem adunați aici înaintea Domnului. Noi simțim că Dumnezeu are mai mult pentru noi. El dorește să ne binecuvânteze, El dorește să-Și readucă Biserica Lui înapoi în starea de început. El o va face cu siguranță. Noi am semănat mult, dar nu am prea recoltat. Noi am mâncat, mulțumim lui Dumnezeu că n-am murit de foame, dar nu ne-am săturat. Noi am băut, dar nu ne-am potolit setea. Dar acum Domnul nostru ne-a dat făgăduința că se vor schimba lucrurile. Și suntem foarte mulțumitori pentru acest lucru. Dumnezeu poate să schimbe fiecare situație.

Citim mai departe din vers. 6: „...*vă îmbrăcați și tot nu vă este cald; și cine câștigă o simbrie o pune într-o pungă spartă!*” Ce timp a fost acela? A fost un timp în care fiecare își construia casa lui proprie și stătea la masa lui proprie. A fost un timp ca pe timpul lui Isus când s-a spus: „Hai să construim trei colibe”. Noi n-avem nevoie de colibe, adică una pentru mine și una pentru tine. În Împărăția lui Dumnezeu avem nevoie de clădirea lui Dumnezeu. Nu un frate să facă un lucru pentru el însuși, iar alt frate să facă un alt lucru pentru sine. Noi toți avem nevoie să punem cu toții mâna la lucrarea lui Dumnezeu și să lucrăm împreună la clădirea pe care însuși Dumnezeu o clădește, astfel ca nimeni să nu mai zidească pentru sine însuși.

Dacă ne gândim la aceste lucruri, atunci ne cuprinde o tristețe mare, pentru ceea ce s-a întâmplat în această generație. Câte direcții s-au format deja, ce s-a construit? Dar ce este cu Casa Domnului, Templul lui Dumnezeu? Biserica a fost ruptă în bucăți de astfel de „ziditori”. Fiecare își zidește lucrarea lui, împărăția lui, în mijlocul Împărăției lui Dumnezeu, în timp ce Casa lui Dumnezeu este dărâmată. Dumnezeu va pune capăt acestor lucruri. El cere de la ai Săi ca să intre în Casa Lui fiindcă El a plătit prețul, i-a răscumpărat și ei îi aparțin Lui și Casei Lui. El însuși Își zidește Casa Lui, dar El are nevoie de oameni care să facă lucrurile pe care le-a poruncit El.

Citim un text important și din Hagai 1.12-13: „*Zorobabel, fiul lui Șealtiel, Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot, și toată rămășița poporului au ascultat glasul Domnului Dumnezeului lor și cuvintele prorocului Hagai, fiindcă Domnul Dumnezeul lor îl trimisese. Și poporul s-a temut de Domnul. Hagai, trimisul Domnului, a zis poporului, după porunca Domnului: «Eu sunt cu voi, zice Domnul»*”.

Dumnezeu a trimis un mesaj profetic, într-un timp specific, când trebuia să se întâmple ceva în planul mântuirii. Și s-a întâmplat. Exact așa s-a întâmplat la prima venire a lui Hristos și la fel este și în generația aceasta. Nu o presupunere și niciun fel de răstălmăcire, ci Cuvântul profetic adus în mijlocul poporului lui

Dumnezeu, dând o orientare duhovnicească, o învățătură dumnezeiască, în așa fel ca fiecare să știe despre ce este vorba. Astfel noi am recunoscut că nu oamenii au vorbit de la ei înșiși, ci bărbați sfinți ai lui Dumnezeu au predicat Cuvântul lui Dumnezeu mânați de Duhul Sfânt. Și toți cei ce sunt din Dumnezeu ascultă Cuvântul lui Dumnezeu. Toți cei ce aparțin de poporul lui Dumnezeu acum, nu pot decât să creadă mesajul divin, Cuvântul ascuns, dar descoperit în timpul acesta. În aceasta se descoperă că suntem aduși la zi în Împărăția lui Dumnezeu și vedem că a venit timpul împlinirii. Când s-a împlinit vremea...

Aici scrie: *„Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată?”* Eu vă spun: a sosit timpul să vedem cum Casa lui Dumnezeu, Biserica Dumnezeului celui viu, va fi rezidită la starea sa de la început, așa cum am văzut în adunarea de azi dimineață.

În acest context aș mai dori să citesc câteva versete. Ezra 8.22b-23: *„Mâna Dumnezeului nostru este, spre binele lor („spre mântuirea lor” – lb. germ.), peste toți cei ce-L caută, ...”* Adică spre mântuirea noastră. Dacă noi Îl căutăm pe Dumnezeu, atunci mâna lui Dumnezeu este peste noi. O mai citesc o dată: *„Mâna Dumnezeului nostru este, spre binele lor („spre mântuirea lor” – lb. germ.), peste toți cei ce-L caută, dar puterea și mânia Lui sunt peste toți cei ce-L părăsesc! Pentru aceasta am postit și am chemat pe Dumnezeul nostru. Și El ne-a ascultat”*.

Dacă citim această relatare, atunci vom vedea cât necaz a venit peste poporul lui Dumnezeu, câte obstacole le-au fost puse în cale și tot feluri de amenințări. Dar Dumnezeu a fost cu ei, mâna Lui era tot timpul asupra lor, astfel că totul a mers bine. Citesc și din Ezra 10.1 pentru că și aceste cuvinte sunt foarte importante: *„Pe când sta Ezra, plângând și cu fața la pământ înaintea Casei lui Dumnezeu și făcea această rugăciune și mărturisire, se strânsese la el o mulțime foarte mare de oameni din Israel, bărbați, femei și copii, și poporul vărsa multe lacrimi”*. Dragii mei, în acel moment în care Dumnezeu face ceva, toți sunt atinși: bătrâni și tineri, mari și mici, oricine am fi, când Duhul lui Dumnezeu începe să lucreze, atunci toți sunt incluși în această lucrare.

Dați-mi voie să citesc și din Neemia 1. Toate aceste lucruri aparțin împreună și sunt o lecție pentru noi. Voi citi din Neemia 1, în mod deosebit pentru cei care se gândesc că n-au fost niciodată în robie, că ei vin din case de credincioși, că sunt încredințați Domnului și au crescut credincioși. Dați-mi voie să citesc acum un Cuvânt pentru noi toți. În Sfânta Scriptură există un răspuns pentru fiecare situație, pentru fiecare în parte.

Acest răspuns îl găsim în Neemia 1.2-3: „... a venit Hanani, unul din frații mei, și câțiva oameni din Iuda. I-am întrebat despre iudeii scăpați care mai rămăseseră din robie și despre Ierusalim. Ei mi-au răspuns: «Cei ce au mai rămas din robie sunt acolo în țară, în cea mai mare nenorocire și ocară...»”. Nu doar cei care au fost duși în robie au fost în nenorocire, ci și cei care au rămas în țară au fost într-o situație foarte dureroasă. Câteodată noi ne uităm la alții și spunem că ei ar trebui să facă cutare și cutare lucru, dar de fapt și noi înșine suntem în aceeași situație, noi toți avem aceleași probleme. Tot poporul lui Dumnezeu, indiferent dacă a fost dus în robie sau a rămas acasă, absolut toți au fost într-o mare nenorocire și ocară.

Aici în v. 3 scrie: „Cei ce au mai rămas din robie sunt acolo în țară, în cea mai mare nenorocire și ocară; zidurile Ierusalimului sunt dărâmate și porțile sunt arse de foc”. Ce le-a folosit lor că au rămas acasă, dacă Casa lui Dumnezeu și zidurile Ierusalimului au fost distruse? Ce avantaj au avut? Duși în robie sau rămași acasă, necazul a venit peste toți.

Astfel am înțeles și noi: necazul a venit peste toată Biserica. Poate ai fost dus în robie într-un loc sau altul, în Babilon. În orice caz, necazul ne-a lovit pe toți, fiindcă Casa lui Dumnezeu, Templul Domnului, Biserica lui Dumnezeu au fost distruse. Acum trebuie să aibă loc rezidirea ei, prin harul lui Dumnezeu. Eu nu știu dacă noi toți citim Vechiul Testament. Dar eu mă repet cu drag, fiindcă în Vechiul Testament ne sunt aduse, prin harul lui Dumnezeu, simbolurile pentru ceea ce se va împlini cu adevărat.

Citim mai departe: „Cei ce au mai rămas din robie sunt acolo în țară, în cea mai mare nenorocire și ocară; zidurile Ierusalimului sunt dărâmate și porțile sunt arse de foc”. Când am auzit aceste lucruri, am șezut jos, am plâns și m-am jelit multe zile. Am postit și m-am rugat înaintea Dumnezeului cerurilor și am zis...”.

N-am să citesc toată rugăciunea, dar citesc mai departe de la vers. 8: „Adu-Ți aminte de cuvintele acestea pe care le-ai dat robului Tău Moise să le spună: «Când veți păcătui, vă voi risipi printre popoare; dar, dacă vă veți întoarce la Mine și dacă veți păzi poruncile Mele și le veți împlini, atunci, chiar dacă veți fi izgoniți la marginea cea mai depărtată a cerului, de acolo vă voi aduna și vă voi aduce iarăși în locul pe care l-am ales ca să locuiască Numele Meu acolo»”.

La început am citit din prorocul Hagai că făgăduința pe care a dat-o Dumnezeu poporului Său, va rămâne. Aici bărbatul lui Dumnezeu se referă din nou la timpul trecut, amintindu-I Domnului de făgăduința dată și anume: dacă poporul Lui va fi răspândit până la marginile pământului, atunci El îl va aduce

înapoi. Aici bărbatul lui Dumnezeu spune: „*Adu-Ți aminte de cuvintele acestea pe care le-ai dat ...*”

Iertați-mă dacă voi vorbi omenește acum. Eu cred că Domnului nostru Îi place când Îi amintim în credință și dragoste de făgăduințele Lui, spunându-I: „Doamne, Tu ne-ai făgăduit, Tu ai spus-o, noi credem ceea ce ne-ai făgăduit, ai milă de noi, amintește-Ți de făgăduințele date de Tine...”. Atunci veți vedea că Dumnezeu trebuie să-Și miște brațul Lui, fiindcă El face doar lucrurile făgăduite de El. Dacă noi Îi vom aminti făgăduințele pe care le-a dat, atunci El trebuie s-o facă, El n-are încotro.

De câte ori am spus-o noi în acest loc: credința adevărată este ancorată întotdeauna în făgăduințele lui Dumnezeu. Nu există niciun alt punct în care credința adevărată ar putea fi ancorată, decât în făgăduințele lui Dumnezeu. Aici ne este spus că Dumnezeu Își va aminti de făgăduințele pe care le-a dat la început. Dacă El a spus că va mișca încă odată cerul și pământul, atunci El trebuie s-o facă. Vă rog să nu vă gândiți că acest cuvânt „trebuie” este ca și cum ai porunci ceva Domnului. Nu, Lui nimeni nu-I poate porunci, dar El este legat de Cuvântul Său. Scriptura nu poate fi desființată. Planul Lui trebuie să se împlinească. Ceea ce a făgăduit El va avea loc cu siguranță. El va avea grijă ca totul să se împlinească.

Să citim mai departe din prorocul Neemia 2.17: „*Le-am zis atunci: «Vedeți starea nenorocită în care suntem! Ierusalimul este dărâmat, și porțile sunt arse de foc. Veniți să zidim iarăși zidul Ierusalimului și să nu mai fim de ocară!»*” Ei au știut foarte bine că atât timp cât ei sunt risipiți și sunt în robie, iar zidurile Ierusalimului sunt dărâmate și n-au niciun templu, ei vor fi de ocară pentru alții. Dar în momentul în care starea de la început este restituită, ei nu vor mai fi de ocară. În acel moment tot pământul se va teme de acest popor, fiindcă Dumnezeu va fi cu el.

La fel este și cu noi. Noi am semănat mult, dar am secerat puțin. Ne-am întins, dar nu ne-a ajuns. Am mâncat, dar am rămas flămânzi. Am băut dar setea noastră nu s-a potolit. Dar Dumnezeu are plinătatea. El dorește să-Și manifeste încă o dată această plinătate în Biserica Lui rezidită. El dorește să restituie totul în Biserica Sa. Tot ceea ce a făcut El la început dorește să facă la sfârșit. El o va face. Puteți crede acest lucru? Amin! Eu pot s-o cred fiindcă El a făgăduit-o.

Să mai citim câteva versete din Neemia 4.1-2: „*Când a auzit Sanbalat că zidim iarăși zidul, s-a mâniat și s-a supărat foarte tare. Și-a bătut joc de iudei și a zis înaintea fraților săi și înaintea ostașilor Samariei: «La ce lucrează acești iudei neputincioși? Oare vor fi lăsați să lucreze? Oare vor jertfi? Oare vor isprăvi? Oare vor da ei viață unor pietre înmormântate sub mormane de praf și arse de foc?»*” Aici scrie: „*Oare vor da ei viață unor pietre înmormântate ...?*”

Noi trebuie să fim adăugați, ca pietre vii, în clădirea lui Dumnezeu. Acum întreabă un necredincios, un netăiat împrejur: „Uitați-vă, la ce lucrează acești iudei neputincioși?” Totul este sub mormane de praf, pietrele sunt arse. „*Oare vor da ei viață unor pietre înmormântate?* Aceasta înseamnă: „Oare vor putea ei să le dea iarăși forma de la început? Oare aceste pietre mai pot fi folosite undeva?” Totul era numai batjocură.

Acum mă gândesc la Cuvântul din Ezechiel, când el a văzut acele oase uscate. Întrebarea a fost: „*Fiul omului, vor putea oare oasele acestea să învie?*” (Ezec. 37.3). Răspunsul a fost dat în smerenie: „*Doamne Dumnezeule, Tu știi lucrul acesta!*” Doamne, Tu știi! Și dintr-o dată a venit răspunsul: „*Prorocește despre oasele acestea și spune-le: ... Iată că voi face să intre în voi un duh, și veți învia!*” (vers. 4, 5). Apoi el a vorbit Cuvântul Domnului cum i se poruncise: „*Și a intrat duhul în ei, și au înviat*” (vers. 10) – o mare mulțime.

„Acele pietre arse, pot fi folosite iarăși? Pot ele să învie? Se mai poate zidi cu ele?” Da, la Dumnezeu nostru este „da” și din nou „da”. Chiar dacă suntem așa de slabi, chiar dacă suntem „deformați”, Dumnezeu nostru ne poate forma din nou, fără să ne lipsească ceva. Întrebarea a fost pusă: „*Oare vor da ei viață unor pietre înmormântate sub mormane de praf și arse de foc?*” Da, există un Dumnezeu în ceruri, care poate să învie, adică să refacă tot ceea ce a dărâmat și a distrus Satana. Din toate aceste lucruri distruse și dărâmate, Dumnezeu nostru poate să construiască ceva nou, ceva minunat. Și întotdeauna este bine să nu ne uităm la noi înșine, ci să-L credem pe Domnul și să-I dăm slava și lauda, încrezându-ne deplin în El.

Cel necredincios spune: „*La ce lucrează acești iudei neputincioși?*” De fapt, ce înseamnă cuvântul acesta „*neputincios*”? Înseamnă „fără putere”. Noi cu toții știm că suntem fără putere, dar noi mai știm că avem un Dumnezeu Atotputernic. Și de mai mult n-avem nevoie. Noi nu spunem: „Noi avem și putem”. Ci noi spunem: „Doamne, aici suntem, fără Tine noi nu putem face absolut nimic”. Nu a spus Domnul nostru: „*Fără Mine nu puteți face nimic*”? Și aceasta noi o știm. Fără El, noi nu putem face nimic. Dar cu El putem învinge vrăjmașii, noi putem sări peste ziduri și cu El putem fi biruitori. Din aceste mormane de praf... iudeii neputincioși sunt acolo; ei s-au întors la aceste mormane de praf. Starea a fost aceeași pentru ambele părți, atât pentru cei care au fost în robie cât și pentru cei ce n-au fost duși în robie.

Eu sper că vom învăța din această lecție: fie că ai fost sau n-ai fost în robie, starea este aceeași, Casa lui Dumnezeu este dărâmată. La întrebarea care a fost pusă aici, se poate răspunde foarte bine. „*La ce lucrează acești iudei neputincioși?*” Se mai poate spune: „Dar, de fapt, ce vor aceștia, din acest grup mic, care pretind că au primit har din partea lui Dumnezeu?” Voi știți foarte

bine ce vorbesc oamenii. Ei mai spun: „Dacă acest lucru ar fi de la Dumnezeu, atunci papa și toată lumea ar vorbi de el. Atunci toată massmedia ar transmite și ar vorbi despre ei”. De câte și mai câte ori am auzit lucrurile acestea: „Da, da, încă nu s-a aflat nimic despre lucrurile acestea, cum se poate așa ceva?”

Și eu mă întreb: cum de n-au auzit nimic? Eu cred că acum este timpul ca toate popoarele să afle despre aceste lucruri. Nu vă îndoiiți, la fel ca atunci când popoarele dimprejur au aflat că poporul lui Dumnezeu a fost dus în robie, la fel au aflat că poporul lui Dumnezeu s-a întors acasă din robie și că Dumnezeu a fost cu ei, că lucrarea a început și că Dumnezeul lui Israel a fost din nou cu ei. Tot așa trebuie să se întâmple și acum și se va descoperi în zilele noastre. Ei trebuie să afle că noi nu suntem un popor oarecare, ci suntem aceia care s-au întors, adică Biserica rezidită a Dumnezeului celui viu. Nu o asociație cuminte cu o direcție nouă, ci Trupul Domnului, pietre vii în Templul viu al Dumnezeului viu.

Mă întorc înapoi la textul din Neemia 4.1-2: *„Când a auzit Sanbalat că zidim iarăși zidul, s-a mâniat și s-a supărat foarte tare. Și-a bătut joc de iudei și a zis înaintea fraților săi și înaintea ostașilor Samariei: «La ce lucrează acești iudei neputincioși?»”* Un semn de întrebare: *„Oare vor fi lăsați să lucreze?”* Alt semn de întrebare: *„Oare vor jertfi?”* Un semn de întrebare: *„Oare vor isprăvi?”* Din nou un alt semn de întrebare: *„Oare vor da ei viață unor pietre înmormântate sub mormane de praf și arse de foc?”* Un semn de întrebare după celălalt. Dar Dumnezeu a pus după toate aceste semne de întrebare un semn mare de exclamare, da, un semn foarte mare de exclamare. El a confirmat Cuvântul Său cu poporul Lui. El a făcut imposibilul, posibil. La fel se va întâmpla și în zilele acestea.

Ei pot spune: „Acolo există un grup mic care pretinde că înțelege Cuvântul lui Dumnezeu în mod corect și ei cred că sunt ceva deosebit”. Noi nu spunem așa ceva, ci doar credem ceea ce spune Scriptura și suntem onorați că Dumnezeu ne-a dăruit har în felul acesta, ca celor mai neînsemnați, încât putem crede așa cum spune Scriptura. Ne mai bucurăm și suntem mulțumitori că nu ne-am dus în diferite direcții, ci în direcția dumnezeiască. Noi avem răbdare până ce va veni ceasul lui Dumnezeu, iar clădirea lui Dumnezeu va fi rezidită în fața ochilor noștri, ca Domnul să Se poată descoperi din nou.

Toate aceste întrebări: *„La ce lucrează acești iudei neputincioși? Oare vor fi lăsați să lucreze? Oare vor jertfi? Oare vor isprăvi? Oare vor da ei viață unor pietre înmormântate sub mormane de praf și arse de foc?”* Aceasta n-a fost sarcina iudeilor, ci lucrarea Dumnezeului lui Israel care a făcut posibile toate aceste lucruri. Dacă m-ar întreba pe mine sau pe voi de aici: „Credeți voi că veți reuși?” Noi am răspunde: „O, Doamne, noi nici n-am început să facem

ceva, dar ne punem la dispoziția Ta”. El poate să facă din niște vase care nu au fost prea reușite, niște vase folositoare. Noi am mai spus-o deseori, că este așa cum i-a fost arătat prorocului Ieremia care a trebuit să meargă în atelierul de olărie și a văzut cum olarul a prelucrat un vas.

Eu vreau să fiu foarte sincer, eu iubesc toate meseriile, dar nu cunosc bine niciuna din ele. Dar ceea ce-mi place cel mai mult este acea roată de olărie. Eu m-am uitat de mai multe ori cu entuziasm cum se formează un vas. E ceva deosebit să vezi așa ceva. Cum se aruncă un bulgăre de lut pe acea roată... Doar trebuie să știi cum să miști degetele. Câteva mișcări și vasul e gata. Eu am văzut aceasta de câteva ori, cred că am văzut-o odată chiar în Israel. Există anumite țări în care sunt oameni specialiști în asemenea lucrări.

Domnul nostru a spus prorocului Ieremia: „*Scoală-te și coboară-te în casa olarului; acolo te voi face să auzi cuvintele Mele!*” (Ier. 18.2). Ce a văzut el acolo? Ce a vorbit Dumnezeu cu el în acel loc? Vasul pe care îl făcea olarul n-a izbutit. Dacă tu sau eu stricăm vreun vas atunci ne pare foarte rău, mai ales dacă a fost foarte scump. Dacă s-a spart, s-a spart, noi nu-l mai putem repara. Dar dacă Domnul nostru o face, atunci nu este stricat pentru totdeauna. Sub mâna Lui ceea ce este tare se poate transforma într-o substanță moale și El o poate forma din nou. Prorocul Ieremia a putut să trăiască o asemenea lecție. Dacă noi stricăm ceva, atunci rămân doar cioburi, dar dacă Domnul sfârșim ceva, atunci El repară din nou, El formează din nou. El poate să facă dintr-un vas de ocară, un vas de cinste, spre slava Lui.

Multe texte am mai putea citi. Eu sunt atât de întărit prin toate aceste texte biblice. N-are nicio importanță dacă unii oameni se cred cineva. Important este că poporul lui Dumnezeu a recunoscut la timpul potrivit ce trebuia să se împlinească în planul lui Dumnezeu și ei au fost de acord cu acest plan al lui Dumnezeu. Important este ca poporul lui Dumnezeu să se lase încadrat în acest plan. Astăzi este la fel de important ca atunci, nu doar să știi ceea ce a făgăduit Dumnezeu, ci să te pui la dispoziția Lui, spunându-I: „Doamne, oamenii pot critica, pe mine nu mă deranjează. Noi știm ce ai făgăduit, noi știm că suntem neputincioși, și că nu putem face nimic, dar noi mai știm că Tu Doamne ești Atotputernic ”.

Acesta nu este timpul în care fiecare să lucreze la casa lui proprie. Eu vorbesc acum duhovnicește. Pământește, cu toții avem casele sau locuințele noastre. Eu vorbesc acum de Casa lui Dumnezeu, de Biserica Domnului, care formează un singur Trup. Dumnezeu să ne dăruiască har, nouă celor care aparținem de poporul Lui, ca să recunoaștem că nu mai este timp ca unul sau altul să-și formeze grupul lui, sau să meargă în direcția lui proprie. Acesta nu este timpul pentru căi proprii, sau pentru vreo lucrare proprie.

Am citit: „N-a fost de ajuns. Noi am băut dar setea nu ni s-a potolit. Noi am mâncat, dar n-am fost sătui”. Dar acum este timpul ca totul să se schimbe. Eu cred că Dumnezeu ne răspunde. Acum este timpul schimbării. În țara noastră, cuvântul „schimbare” a ajuns de batjocură. Dar noi vorbim despre o schimbare divină. A sosit timpul să nu mai lucrăm la propria noastră lucrare, ci așa cum a cântat fratele Russ: „Aceasta este lucrarea Ta Doamne Isuse, lucrarea la care am ajuns”. Dacă n-aș ști că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu cu o siguranță de sută la sută, atunci eu aș fi suficient de sincer încât aș închide această Biblie și m-aș duce de aici. Dar eu știu că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Toți ceilalți să-și închidă ușile și să-L lase pe Dumnezeu să lucreze, să se supună Lui în așa fel ca Trupul Domnului să se găsească, iar pietrele să fie scoase de sub mormanele de praf în așa fel ca Domnul să le învie.

Aceste exprimări îmi plac cel mai mult din acest text: „iudei neputincioși”, „Dumnezeu Atotputernic”. Pietrele arse nefolositoare, pot ele să învie iarăși? Da, ele pot învia din nou fiindcă există un Dumnezeu viu care zidește un Templu viu, iar acest Templu viu este Biserica Lui. Și este lucrarea Lui de a-i învia. Dumnezeul nostru învie! El să ne învie și pe noi, prin harul Lui. Haideți să ne bucurăm, să nu mai fim oameni care stau jos spunând: „Cum să cântăm noi cu harpele lui Dumnezeu pe pământ străin?” Noi nu mai suntem pe un pământ străin, noi ne-am întors, noi putem cânta din nou cântări de laudă și putem să credem că aceasta este ziua pe care Dumnezeu a făcut-o pentru noi.

În timp ce poporul lui Israel era în Babilon, batjocoritorii au venit la ei și le-au spus: „Cântați-ne câteva din cântările Sionului; luați harpele de pe sălcii, cântați-ne”. Ei nu le-au cântat nicio cântare, ci le-au spus: „*Cum putem să cântăm noi cântările Domnului pe un pământ străin?*” Ei au tăcut. Dar după ce s-au întors au cântat în așa fel încât tot pământul s-a cutremurat, pentru că s-a întâmplat ceva deosebit, pentru că tot poporul care văzuse Templul în starea lui originală l-a văzut rezidit.

Acum voi citi din Neemia 8.9b-12: „*Ziua aceasta este închinată Domnului Dumnezeului vostru; să nu vă bociti și să nu plângeți!*” Căci tot poporul plângea când a auzit cuvintele Legii. Ei le-au zis: «*Duceți-vă de mâncați cărnuri grase și beți băuturi dulci și trimiteți câte o parte și celor ce n-au nimic pregătit, căci ziua aceasta este închinată Domnului nostru; nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră.*» *Leviții potoleau pe tot poporul, zicând: «Tăceți, căci ziua aceasta este sfântă; nu vă mâhniți!»* Și tot poporul s-a dus să mănânce și să bea. Și au trimis câte o parte și altora, și s-au veselit mult. Căci înțeleseseră cuvintele care li se tâlcuiseră”. Amin. Amin. La acest text nu mai trebuie spus nimic.

Ei au înțeles cuvintele care le-au fost citite. Ei au înțeles ce face Dumnezeu în mijlocul lor. După aceea ei au mers de au mâncat și au băut. Înainte ei au mâncat dar nu s-au săturat, au băut, dar nu le-a ajuns. Peste tot mai era nevoie de ceva. Dar acum desăvârșirea. Ceasul lui Dumnezeu a bătut. Nu vă temeți, Domnul este cu voi. Noi credem că Dumnezeu este cu poporul Său. Dacă El nu este cu cei ce-L iubesc, Îl cred și urmează Cuvântul Lui, atunci cu cine să fie El? Da, Dumnezeu este cu noi. Noi rămânem statornici până în ziua minunată în care toate aceste pietre arse vor fi scoase de sub mormanul de dărâmături, vor fi înviate și vor fi rezidite în Templul sfânt al lui Dumnezeu.

Și în această direcție, Dumnezeu vorbește prin prorocul Zaharia, 4.6b: *„Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu – zice Domnul oștirilor!”* Noi avem de-a face cu o mare lucrare a Duhului. Eu cred acest lucru din toată inima mea. Cel mai slab va fi atunci ca David, iar cel mai tare ca Îngerul Domnului – așa este scris în Cuvântul profetic. Este bine dacă citim și luăm pentru noi toate făgăduințele lui Dumnezeu, fiindcă atunci vom avea siguranță, o mare bucurie, mângâiere și încredere deplină în Domnul nostru.

Toți cei care au ascultat Cuvântul lui Dumnezeu în aceste adunări din acest sfârșit de săptămână și toți ceilalți care le vor mai asculta, să fie mângâiați, să fie binecuvântați, fiindcă aceasta este ziua pe care Domnul a făcut-o pentru noi. El Se va descoperi din nou, El trimite Cuvântul Său înaintea Lui, ca noi să știm ce are El de gând să facă. Apoi El urmează Cuvântul Său și va fi acolo unde oamenii cred Cuvântul Său. El Își confirmă Cuvântul Său în cei care l-au primit prin credință. El va face acest Cuvânt o realitate dumnezeiască în ei și prin ei. Nimeni să nu mai vorbească de „credincioși neputincioși”, ci de Dumnezeul cel Atotputernic. Nimeni să nu întrebe: „Cum se va întâmpla, cum va merge mai departe, cum se va încheia?” Ci fiecare să spună: „Această zi este sfântă pentru Domnul!” Lui să-I fie dată toată onoarea, cinstea și lauda în toată veșnicia. O puteți crede? Da? Amin! Dumnezeu mai este în planul Său și toate lucrurile Îi sunt supuse. Amin! Să ne ridicăm...